

La dona de vil·la Miracle

Els carreus regulars de la muralla protegien el seu passeig. Havia plogut i els petits tolls li embrutaven les sandàlies. La terra olorava a herba fresca.

Respirava aire pur mentre mirava encuriosida el perfecte encaix de les pedres.

S'imaginava la dura feina del pedrer. Ben segur que moltes gotes de suor atresoraven la importància d'aquella muralla romana. D'altra banda l'edificació constituïa una protecció perfecta contra els enemics de Tarraco. La dona caminava lliure i encuriosida observant la immensitat de conreus d'avellaners i oliveres a les afores de la ciutat imperial.

La *mater familias* estava absorta en si mateixa quan de sobte un petit ocell s'apropà tímidament als peus. Es movia a petits saltirons cap aquí i cap allà. Tenia uns colors molt vius. A ella l'encantava la naturalesa. I aquell passeig per fora la ciutat l'encisava. Hi anava sempre que podia. El camp de mart estava situat al costat de la muralla i es feia servir per la instrucció militar però avui estava buit. Allò li permetia gaudir d'una pau excepcional. A ella li encantava observar-ho tot. Posseïa una habilitat natural per l'art i la poesia. El seu espòs, un reconegut historiador romà, l'entenia prou bé. Però per a la resta de la societat d'aquella Tarraco floreixen, la cosa era no era tan fàcil de percebre.

L'ocell continuava els seus saltirons de forma anàrquica aixecant petits núvols de pols que se esvaïen a l'instant. El petit caparró de l'animaló girava ràpidament a dreta i esquerra. La *mater familias* buscava encuriosida la petita mirada. Esperava el seu espòs. Ella sempre el deixava fer. Pensava que era lo millor. L'estimava. Portaven anys de vida en comú i res alterava l'equilibri. Tenia clar que la llibertat personal sempre havia d'estar per damunt de tot.

L'animaló no s'allunyava dels seus peus. Era una bonica companyia. De sobte ella va sentir un neguit estrany. Respirava acceleradament. Tremolava. Era com una mena de força poderosa que li esclatava de molt endins. Inquieta jugava amb els dits tot capgirant la punta de la toga. Ja sabia el que li passava. No era el primer cop. De nou experimentava la necessitat de crear, de poder treure a fora una mica de ella mateixa. La seva esclava l'observava de la vora, pendent de les necessitats de la seva ama. Tot d'una se li va apropar donant-li un *stylo* i un petit *tauler encerat*. Ella la va correspondre amb un ampli somriure en senyal d'agraïment. Va començar a escriure damunt la cera unes paraules sobre l'ocell que començaven així:

Vola, salta i pica la cardina...

Les síl·labes li ballaven pel cap. Ella sabia que no podia deixar-ho per després. La inspiració era allí i ara. La força la manava.

El temps fugia ràpid i el cel era ja grogós. La tarda avançava i el sol s'anava apropant a les muntanyes.

El historiador va retornar i acostant-se a ella li digué:

-que fas?

- escric un petit poema

-un altre cop?

- si un altre cop – va respondre una mica molesta amb mirada

inquisidora. Ella era comprensiva i en aquells moments esperava el mateix de ell.

El historiador la va mirar amb dolçor als ulls. I adonant-se de la seva poca sensibilitat li va posar el seu fort braç damunt les seves espatlles. Era una mostra d'afecte. Una manera de protegir-la i estimar-la. No en sabia més.

Els colors turquesa ja havien substituït als vermells. Mica en mica la policromia celest estava canviant per instants. L'home observava atentament l'expressió de la seva dona, que restava concentrada, absorta i amb la mirada perduda. L'agradava mirar-la mentre creava. Sabia que patia fent-ho però que era el preu a pagar per la creació. Va esperar una estona gaudint del instant. Però quan el sol ja va desaparèixer de l'horitzó, quan quedava tan sols el seu vestigi, s'hi va atansar i amb veu suau a cau d'orella li va dir:

-es fa tard estimada... Hem de retornar. Ja quasi és fosc i els esclaus ens esperen.

La dolçor d'aquella veu era un senyal molt clar. Era impossible resistir-se a la petició. Coneixia bé al seu espòs. Ben segur que el poema podia esperar, però l'amor, no. Agafats de les mans, dins la llitera, van recórrer els instants que els separaven de casa seva. En retornar els petons anaven farcits d'auguris de passió continguda. Vil·la Miracle es trobava relativament a prop de les muralles. Tenia unes vistes magnífiques al immens Mare Nostrum. Als voltants de la vil·la un petit jardí farcit d'espècies oloroses feia el seu delit. També hi havia un gran pi pinyoner. Els agradaven els pinyons i el historiador tenia cura en recollir-los i trencar-los per ella.

El poema va quedar oblidat en el calaix de la seva ment però més tard una singular pintura plasmava el petit moixó barrejat amb perfum d'amor.

Era ja de nit i per fi la *mater familias* havia aconseguit extreure de dins seu l'energia incontrolable de la creació.

El historiador dormia plàcidament i ella, ara, per fi, ja podia acomiadar el dia.